FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 17. februar 1993 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

A — Indledning

1. Dette traktatbrudssøgsmål falder inden for rammerne af det fælles merværdiafgiftsystem, der er indført ved sjette direktiv [1], således som dette fandt anvendelse i den tid, hvor indførsel (i betydningen fysisk indførsel af et gode til et område) fra en anden medlemsstat endnu gav anledning til opkrævning af merværdiafgift [2]. Kommissionen kritiserer nemlig Den Franske Republik for i artikel 414 i den franske toldlov at have indført og herefter anvendt en sanktionsordning for overtrædelser af reglerne om merværdiafgift ved indførsel, som i visse henseender påstås at være uforenelig med EØF-traktatens artikel 95. Det bestemmes i toldlovens artikel 414:

»Med fængsel indtil tre år, beslaglæggelse af den genstand, med hensyn til hvilken besvigelsen er begået, beslaglæggelse af transportmidler, beslaglæggelse af genstande, der har tjent til at fordølge den begåede besvigelse, og bøde fra en til to gange værdien af den genstand, med hensyn til hvilken besvigelsen er begået, straffes smugleri såvel som enhver form for indførsel eller udførsel uden angivelse, når disse overtrædelser har forbindelse med varer, der er ... højtbeskattede i medfør af denne lov.

Overtrædelser med hensyn til varer ... hvis værdi ikke overstiger 5 000 FF, straffes med en bøde, der svarer til værdien af de pågældende varer.«

2. Kommissionen har set sig foranlediget til at skride ind i anledning af en konkret anvendelse af denne bestemmelse, hvor Cour d'appel d'Amiens i anden instans har idømt Yetta Patron, der er belgisk statsborger, en bøde på 20 000 FF og tillige beslaglagt hendes bil, der var registreret i Belgien. Ifølge denne dom [3] havde Y. Patron i 1983 indført sin bil til Frankrig, hvor hun dengang havde bopæl, uden at indgive fornøden angivelse. Dette var strafbart ifølge toldlovens artikel 414, idet der skulle betales merværdiafgift på 33% af bilens værdi, og denne således blev betragtet som »højtbeskattet« i medfør af denne bestemmelse.

* Originalsprog: tysk.

1 — Rådets sjette direktiv af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beskatningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1).

2 — Jf. artikel 2, stk. 2, og artikel 7 i direktivet som oprindeligt affattet. Ved ændringsdirektivet 91/680/EØF af 16.12.1991 (EFT L 376 af 31.12.1991, s. 1) indførtes med virkning fra den 1.1.1993 en ny ordning, der ikke længere bygger på indførsel fra andre medlemsstater, men på erhvervelser inden for Fællesskabet af goder mod vederlag, der foretages i indlandet (jf. artikel 28a i direktivet, som ændret ved ovennævnte direktiv 91/680).

3 — Dom af 14.1.1986, jf. bilaget til duplikken. Cour de cassation har stadfæstet denne dom den 15.2.1988.

3. I stævningen har Kommissionen fremført to klagepunkter på grundlag af EØF-traktatens artikel 95.

4. Det første klagepunkt er, at reguleringen vedrørende merværdiafgiften af interne overdragelser ikke henhører under toldlovens artikel 414, men en særlig sanktionsordning. Hvad angår enkelthederne i denne ordning ifølge den sagsøgte medlemsstats redegørelse henviser jeg til retsmøderapporten [4].

5. Kommissionen finder i denne forbindelse artikel 414 uforenelig med traktatens artikel 95, idet bestemmelsen strider mod det princip, der er fastslået i dommen i Drexl-sagen [5]. I denne sag har Domstolen fastslået, at:

»Nationale bestemmelser, hvorefter overtrædelser af reglerne om merværdiafgift straffes hårdere ved indførsel end ved overdragelser af goder inden for landets grænser, er uforenelige med traktatens artikel 95, såfremt forskellen ikke står i et rimeligt forhold til forskellen mellem de to grupper af overtrædelser.«

6. Med sit andet klagepunkt rejser Kommissionen den indvending mod artikel 414, at den ikke indeholder nogen bestemmelse, der sikrer anvendelsen af de principper, der er kommet til udtryk i dommen Schul-sagen [6]. I den konkrete sag vedrørende Y. Patron burde den merværdiafgift, der var betalt i eksportmedlemsstaten, have været taget i betragtning ved fastsættelsen af bøden på grundlag af den skyldige merværdiafgift.

7. I replikken har Kommissionen desuden gjort gældende, at den sanktion, der er anvendt i sagen mod Y. Patron, står i misforhold til den merværdiafgift, hun skulle have betalt. Desuden bestred Y. Patron, at hun havde sit sædvanlige opholdssted i Frankrig. I denne forbindelse bør der tages hensyn til, at der for så vidt angår personer, der har bopæl to steder, skal tages en række forhold i betragtning ved afgørelsen af spørgsmålet om, i hvilken medlemsstat deres bil skal registreres og beskattes. Kommissionen henviser i denne forbindelse til artikel 7 i direktiv 83/182/EØF [7] samt til dommen herom i Ryborg-sagen [8].

8. *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktatens artikel 95, ved administrativt eller ved lov at indføre og anvende bestemmelser, jf. artikel 414 i den franske toldlov, hvorefter overtrædelser af reglerne om merværdiafgift i forbindelse med indførsel fra en anden medlemsstat medfører strengere sanktioner end dem, der er fastsat for tilsvarende overtrædelser vedrørende transaktioner, der foretages inden for landets grænser.

4 — Jf. afsnit I, A.

5 — Dom af 25.2.1988, sag 299/86, straffesag mod Rainer Drexl, Sml. s. 1213.

6 — Dom af 5.5.1982, sag 15/81, Schul, Sml. s. 1409, senest bekræftet ved domme af 26.2.1991, sagerne C-120/88, C-119/89 og C-159/89, Sml. I, s. 621, 641 og 691.

7 — Rådets direktiv af 28.3.1983 om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler (EFT L 105 af 23.4.1983, s. 59).

8 — Dom af 23.4.1991, sag C-297/89, Ryborg, Sml. I, s. 1943.

— Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

9. Sagsøgte anser Kommissionens klagepunkter for grundløse og finder desuden, at visse af argumenterne i replikken er fremført for sent.

B — Stillingtagen

I — *Klagepunktet om at toldlovens artikel 414 er i strid med det princip, der er fastslået i dommen i Drexl-sagen*

10. Med henblik på vurderingen af dette klagepunkt skal jeg først og fremmest gøre nogle bemærkninger vedrørende det i dommen i Drexl-sagen udviklede princip, førend jeg redegør for den nøjagtige rækkevidde af Kommissionens klagepunkt.

11. *1.* I Drexl-sagen stod Domstolen over for to sanktionsordninger, der var fastlagt for overtrædelser ved henholdsvis indførsel og indenlandsk omsætning, der indeholdt forskellige regler i forhold til overtrædelsernes beskaffenhed og grovhed [9]. Den for indførsel gældende ordning fandtes som i det foreliggende tilfælde, hvor der er tale om »højtbeskattede« varer, i forskrifterne vedrørende smugleri.

12. I denne situation måtte Domstolen forlige to principper, nemlig dels princippet om, at strafferetlige sanktioner hører under medlemsstaternes kompetence [10], dels princippet om indenlandske afgifters neutrale karakter i forhold til handelen inden for Fællesskabet ifølge traktatens artikel 95.

13. I denne forbindelse udtalte Domstolen, at visse forskelle inden for sanktionsordningerne kunne være tilladt (dommens præmis 22), idet:

»... de to typer af overtrædelser er forskellige på flere punkter, både med hensyn til gerningsindholdet og sandsynligheden for, at de opdages. Således opkræves merværdiafgiften ved indførsel ved varens fysiske ankomst til den pågældende medlemsstats område og ikke i forbindelse med en retshandel. Sådanne forskelle indebærer bl.a., at medlemsstaterne ikke har pligt til at fastsætte ensartede bestemmelser for de to typer af overtrædelser.«

14. Domstolen fandt ikke desto mindre, at forskellen mellem disse to typer ikke på nogen måde kunne begrunde, at de sanktioner, der bringes i anvendelse over for de to grupper af overtrædelser, står i åbenbart misforhold til hinanden [11].

9 — Jf. afsnit I, 1, b), i retsmøderapporten i denne sag.

10 — Dom af 11.11.1981, sag 203/80, straffesag mod Casati, Sml. s. 2595, præmis 27, og ovennævnte dom i Drexl-sagen, præmis 17.

11 — Præmis 23 og 25 samt punkt 2 i domskonklusionen.

15. *Den skønsmargin*, der således overlades medlemsstaterne, har to fremtrædende træk. Dels kan de for så vidt angår afgiftspligtens indtræden indføre bestemmelser om en anden sanktionsordning for overtrædelser i forbindelse med indførsel, dvs. en ordning, der er forbundet med bestemmelserne om smugleri (forstået som unddragelse af importafgifter). Dels kan de, da overtrædelser af bestemmelserne om merværdiafgift ved indførsel sædvanligvis er vanskeligere at opdage end overtrædelser i forbindelse med overdragelser inden for landets grænser, graduere de sanktioner, der følger heraf.

16. Det er ligeledes i forbindelse med sanktionernes strenghed, at Domstolen har draget *grænsen for de skønsmæssige beføjelser, der er overladt medlemsstaterne for så vidt angår deres beføjelser til at lovgive på det strafferetlige område* [12]. Ved denne begrænsning forbydes det medlemsstaterne at gøre indgreb i princippet om afgiftsmæssig ligebehandling af transaktioner inden for landets grænser og importtransaktioner ved for sidstnævnte at fastsætte så strenge sanktioner, at forskellen mellem sanktionerne ikke længere er udtryk for forskellen mellem de to former for lovovertrædelser. I så tilfælde synes de strengere sanktioner, der finder anvendelse i tilfælde af indførsel, nemlig ikke længere blot at være en reaktion på de større vanskeligheder i forbindelse med opdagelse af overtrædelserne, men tillige (i hvert fald delvis) at være en utilladelig hindring for indførslen.

17. Desuden har Domstolen i præmisserne til dommen [13] nærmere fastlagt det forbud, der således gælder for medlemsstaterne, ved at tilkendegive, at der skal være tale om sanktioner, der

»*står i åbenbart misforhold* til hinanden.«

Efter min opfattelse er denne nærmere fastlæggelse af forbuddet ikke i samme grad et resultat af en afvejning af medlemsstaternes interesse i at bevare deres frihed på straffelovgivningsområdet i forhold til Fællesskabets interesse i beskyttelse af de grundlæggende frihedsrettigheder og det fælles merværdiafgiftssystems gnidningsløse funktion [14]. Den har langt snarere sin forklaring i, at et »åbenbart misforhold« af denne art sædvanligvis ikke kan fastslås med matematisk nøjagtighed. Jeg skal tillade mig at påvise dette ved at stille følgende spørgsmål:

— Hvor stor er forskellen mellem de to typer af overtrædelser i henseende til muligheden for at opdage dem?

— Hvilken vægt skal man lægge på denne forskel ved fastsættelsen af sanktionerne?

— Hvilken art og omfang må forskellene i sanktionerne have, og hvor langt kan de gå i udformningen efter forskellene mellem de to typer lovovertrædelser uden at blive uforholdsmæssige?

18. Den opgave at fastslå et misforhold kan desuden gøres vanskeligere, når sanktions-

12 — Jf. citatet i punkt 5 samt punkt 15 i nærværende forslag til afgørelse.

13 — Jf. dommens præmis 23.

14 — Angivelsen af, at der skal være tale om et »åbenbart« misforhold, er ikke medtaget i domskonklusionen.

ordningerne er forskelligt opbygget, således som dette både er tilfældet her og i Drexl-sagen.

19. På grundlag af disse overvejelser kan jeg til slut fastlægge, hvorledes sammenligningen mellem de to sanktionsordninger skal foretages for at fastslå, om der foreligger et misforhold af den ovenfor omhandlede art. Denne fastlæggelse er ligeledes af betydning for vurderingen af det konkrete klagepunkt, der er fremført af Kommissionen.

20. I denne henseende skal der tages hensyn til, at der her er tale om forskelligt opbyggede sanktionsordninger. I dette tilfælde må man i sammenligningen medtage alle væsentlige bestanddele af de to ordninger, så vidt det er muligt og fornødent ved sammenstilling af indbyrdes sammenlignelige faktorer (strafferammen og skærpende omstændigheder, sanktioner for forsøg, regler om mindre overtrædelser, andre retsfølger end straf (beslaglæggelse) osv.). Ved særlig graverende forskelle, navnlig mellem sanktionerne økonomiske straffe og frihedsstraffe, kan det være tilstrækkeligt at henvise hertil [15]. I øvrigt må der foretages en samlet afvejning af disse forhold [16].

21. 2. Efter at jeg således nærmere har redegjort for det kriterium, der skal anvendes efter dommen i Drexl-sagen, kommer jeg nu til afgrænsningen af det klagepunkt, som Kommissionen støtter på denne sag.

22. I denne forbindelse skal det bemærkes, at Kommissionen udelukkende kritiserer *den i toldlovens artikel 414 omhandlede bestemmelse om beslaglæggelse*, som ikke har noget modstykke i forskrifterne om overtrædelser i forbindelse med transaktioner inden for landets grænser. Denne forståelse af klagepunktet følger af de overensstemmende bemærkninger i åbningsskrivelsen [17], den begrundede udtalelse [18] og stævningen [19]. Men det er rigtigt, at argumentationen i replikken kan give anledning til tvivl på dette punkt. Mange af betragtningerne i replikken kan nemlig give indtryk af, at Kommissionen anfægter den i toldlovens artikel 414 omhandlede ordning i dens helhed, fordi den hjemler strengere sanktioner end den ordning, der gælder for overtrædelser i forbindelse med transaktioner inden for landets grænser [20]. Selv om Kommissionen i denne sammenhæng har begrænset sig til at påberåbe sig et misforhold i al almindelighed uden nærmere at redegøre herfor, har den dog klargjort sin

15 — Således har Domstolen i Drexl-sagen (i præmis 23) udtalt: »Et sådant misforhold foreligger, når overtrædelser i forbindelse med indførsel i almindelighed sanktioneres med frihedsstraf og konfiskation af varen efter bestemmelserne om smugleri, mens tilsvarende sanktioner ikke er fastsat eller ikke generelt bringes i anvendelse ved overtrædelser af bestemmelserne om merværdiafgift i omsætningen inden for landets grænser.«
Det skal dog bemærkes, at den præmis, hvorefter sanktionen ifølge de italienske regler for overtrædelser i forbindelse med import almindeligvis skulle medføre fængselsstraf, ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold: jf. artikel 292 i dekret nr. 43 (retsmøderapporten, Sml. 1988, s. 1215) samt Corte suprema di cassazione's dom af 21.2.1989, Cassazione penale 1989, nr. 1345, s. 1547, på s. 1550.

16 — Meget illustrerende er i denne henseende den af Corte di suprema di cassazione den 21.2.1989 afsagte dom (se note 15) samt den dom, som Corte d'appello i Genova som forelæggende ret i Drexl-sagen afsagde i tilslutning til Domstolens dom (den 14.12.1988, jf. Cassazione penale 1989, nr. 1367, s. 1568).

17 — S. 2, første og andet afsnit.

18 — S. 2, første afsnit, s. 3, første afsnit, og s. 4, andet afsnit.

19 — S. 3, punkt 1, andet afsnit, og s. 5, sidste afsnit.

20 — Jf. s. 4, næstsidste afsnit, s. 7, næstsidste afsnit, og s. 10 i slutningen af første afsnit.

stilling i besvarelsen af et spørgsmål fra Domstolen:

»I denne sag bestrider Kommissionen, at den sagsøgte medlemsstat har mulighed for *at beslaglægge de indførte varer* i forbindelse med kontrollen af opkrævningen af merværdiafgiften ved indførsel fra andre medlemsstater, mens disse former for straf ikke findes inden for den sanktionsordning, der er fastsat for overtrædelser af bestemmelserne om merværdiafgift inden for landets grænser« [21].

23. Da truslen om beslaglæggelse som retlig følge ikke står i forhold til de sanktioner, der er fastsat i tilfælde af leverancer af goder inden for landets grænser, er den udtryk for et åbenlyst misforhold mellem de sanktioner, der er fastsat for de to typer af overtrædelser [22].

24. Kommissionen har endvidere bemærket, at den

»*ikke i almindelighed har haft til hensigt at anfægte en eventuel forskelsbehandling i forbindelse med de sanktioner*, Frankrig har indført, alt efter som overtrædelserne begås i forbindelse med indførsel eller inden for landets grænser, selv om en sådan forskel ikke alene kan begrundes med, at overtrædelsen har forbindelse med indførsel, og ikke har forbindelse med en leverance inden for landets grænser« [23].

25. Endelig bemærker Kommissionen, at selv om sanktionerne kan afstemmes efter retsbrudssituationerne og vanskeligheden ved at opdage visse af disse, er det dog ikke berettiget på et indre marked at opretholde to fuldstændig indbyrdes uafhængige ordninger, der fører til en fuldstændig forskellig behandling, alt efter om overtrædelsen begås i forbindelse med indførsel fra andre medlemsstater eller inden for landets grænser [24].

26. Alt i alt bekræfter disse oplysninger i svaret på det af Domstolen stillede spørgsmål, hvad der allerede fremgår af stævningen og akterne i den administrative procedure, nemlig at Kommissionen (alene) anfægter muligheden for beslaglæggelse i medfør af toldlovens artikel 414, selv om det er klart, at allerede eksistensen af to uafhængige sanktionsordninger er egnet til at vække ubehag.

27. *3.* Det således fastlagte klagepunkt skal nu prøves på baggrund af princippet i dommen i Drexl-sagen, således som det er fremstillet ovenfor [25].

28. Efter min opfattelse bør påstanden herom forkastes. Som det nemlig fremgår af mine betragtninger [26] vedrørende sammenligningen mellem forskellige sanktionsordninger, er det principielt ikke tilstrækkeligt, at man fastslår, at der findes forskelle inden for et bestemt element. Tværtimod kan en uforholdsmæssig forskel i den forstand, hvori begrebet bruges i Drexl-sagen, i almindelighed kun konstateres ved en samlet sammenligning af de to ordninger. Under denne synsvinkel opfylder Kommissionens klagepunkt ikke efter selve sin beskaffenhed det kriterium, der er fastlagt ved dommen i ovennævnte sag.

21 — S. 2 i svar af 9.12.1992, punkt 1, første afsnit. Min fremhævelse.

22 — Jf. de to sidste afsnit på s. 2 i svaret.

23 — S. 3 i svaret, første afsnit. Min fremhævelse.

24 — S. 3 i svaret, sidste afsnit.

25 — Punkt 12 ff.

26 — Punkt 20 ff.

29. En anden måde at anskue tingene på måtte anvendes, dersom Kommissionen havde sammenlignet de øvrige bestanddele af de to sanktionsordninger med henblik på at fastslå, om de to ordninger — bortset fra beslaglæggelsessanktionen — i realiteten er lige strenge [27]. På dette grundlag skulle det så være efterprøvet, om den af Kommissionen foretagne sammenligning var korrekt efter sin opbygning og sit resultat, og i bekræftende fald, om beslaglæggelsessanktionen bevirker et (åbenbart) misforhold, fordi den alene gælder i tilfælde af indførsel.

30. Med henblik på en sammenligning i denne betydning indeholder stævningen dog end ikke nogen antydning af en argumentation. I denne sammenhæng er det betegnende, at først i svarskriftet blev givet oplysninger om forskrifterne vedrørende sanktionerne i tilfælde af overdragelser inden for landets grænser samt henvisningen til toldlovens artikel 350 og den i denne forbindelse gældende forvaltningspraksis.

31. Den eneste passage i stævningen, der kan opfattes som en antydning heraf, lyder som følger:

»Hvis man konsekvent lader enhver overtrædelse af bestemmelserne om merværdiafgift ved indførsel være omfattet af straffelovgivningen og bringer de sanktioner i anvendelse, der er fastsat inden for toldområdet, mens overtrædelse af bestemmelserne om merværdiafgift ved overdragelser inden for et lands egne grænser straffes mindre hårdt, vil det svare til, at man tillægger passage af en EF-grænse en særlig betydning, hvilket er uforeneligt med det fælles marked« [28].

32. Kommissionen bevæger sig dog på helt abstrakt plan med denne udtalelse og forklarer ikke, i hvilket omfang de franske regler skal bedømmes på denne måde. Konstateringen er heller ikke overraskende, idet det ved nærmere eftersyn viser sig, at det citerede afsnit ordret er hentet fra generaladvokat Darmon's forslag til afgørelse i Drexl-sagen — og dermed angår de italienske regler, hvorom der dengang var tale [29].

33. For så vidt replikken indeholder antydning af en sammenligning af de to sanktionsordninger [30], anser jeg den alene for en reaktion på den argumentation, der er udviklet af den sagsøgte medlemsstat i dens svarskrift. I øvrigt må det fastslås, at det i medfør af artikel 19 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen og artikel 38, stk. 1, litra c), i procesreglementet påhviler Kommissionen i ethvert søgsmål i sager i medfør af EØF-traktatens artikel 169 præcist at angive de klagepunkter, som Domstolen skal tage stilling til, og i alt fald kort at angive de retlige og faktiske forhold, som klagepunkterne støttes på [31]. En udvidelse med nye anbringender kan efter procesreglementets artikel 42, stk. 2, kun fremsættes på de deri nævnte betingelser, som ikke er opfyldt her. Endelig følger det af Kommissionens ovenfor citerede svar på Domstolens spørgsmål, at den ikke har til hensigt at gå ind i en underbygget sammenligning af de to ordninger. Under disse omstændigheder ville en stillingtagen på dette punkt være ensbetydende med at vurdere holdbarheden af de

27 — Eller endog at den for import gældende ordning er endnu strengere end den anden.

28 — Stævningen, s. 8, andet afsnit, andet punktum.

29 — Jf. afsnit 15 i generaladvokat Darmon's forslag til afgørelse, Sml. 1988, s. 1222, på s. 1225.

30 — Jf. note 20 ovenfor.

31 — Fast retspraksis: Jf. f.eks. dom af 31.3.1992, sag C-52/90, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 2187, præmis 17.

argumenter, som den sagsøgte medlemsstat har fremført, i stedet for at prøve holdbarheden af Kommissionens klagepunkt.

34. Kommissionens første klagepunkt, hvorefter toldlovens artikel 414 strider mod det i dommen i Drexl-sagen fastslåede princip, må derfor forkastes.

II — *Klagepunktet om at der ikke i artikel 414 findes nogen bestemmelse, der sikrer, at de principper, der er fastslået i dommen i Schul-sagen, finder anvendelse på fastsættelsen af bødens størrelse i tilfælde af privatpersoners overtrædelse af bestemmelserne om indførsel*

35. Dette klagepunkt anser jeg for ubegrundet — hvis det overhovedet kan tages under påkendelse [32]. Kommissionen går nemlig ud fra den forudsætning, at den i toldlovens artikel 414 omhandlede bøde er fastsat i forhold til den merværdiafgift, der ikke var betalt ved indførslen. Men som den sagsøgte medlemsstat med rette har fremhævet, svarer denne forudsætning ikke til virkeligheden. Størrelsen af den pågældende bøde ligger nemlig mellem en og to gange værdien af »den genstand, med hensyn til hvilken besvigelsen er begået«, og den er således fastsat efter værdien af den indførte genstand og ikke den skyldige merværdiafgift.

III — *Klagepunktet om at den sanktion, der er anvendt i sagen mod Y. Patron, står i misforhold til den merværdiafgift, der skulle være betalt*

36. Dette klagepunkt bør afvises, idet det hverken er blevet fremført under den administrative procedure eller i stævningen, og da det desuden er uden forbindelse med påstandene i denne sag.

37. For god ordens skyld skal jeg blot bemærke, at dette klagepunkt ikke under nogen omstændigheder kan betragtes alene som en udvidelse af det første klagepunkt. Sidstnævnte bygger (i lighed med påstandene i sagen) på en sammenligning mellem to tilfælde af afgiftspålæggelse og hører i det væsentlige under *princippet om ligebehandling* (hvoraf artikel 95 er et særligt udslag). Derimod er der i dette klagepunkt tale om en sammenligning mellem grovheden af en afgiftsmæssig overtrædelse (der kommer til udtryk i den unddragne merværdiafgift) med strengheden af sanktionen, hvilket vil sige en stillingtagen på grundlag af *proportionalitetsprincippet*.

IV — *Klagepunktet om Y. Patron's sædvanlige opholdssted*

38. Dette klagepunkt er først blevet rejst i svarskriftet [33], og det må forkastes af de samme grunde som dem, jeg har anført i forbindelse med det foregående klagepunkt.

32 — Ifølge fast retspraksis må tvisten i sager i henhold til artikel 169 bl.a. begrænses til kun at omfatte de konkrete klagepunkter, der er fremført i stævningen (jf. f.eks. dom af 7.3.1992, sag C-61/90, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 2407, præmis 9). I denne forbindelse skal det fastslås, at stævningen i nærværende sag efter sin ordlyd kun omfatter det første klagepunkt.

33 — Det hedder ganske vist i stævningen (s. 4, tredje afsnit), at Y. Patron havde indført sit køretøj »midlertidigt«. Det fremgår dog ikke tydeligt nogetsteds i stævningen, at Kommissionen ønsker nogen stillingtagen fra Domstolens side også til dette punkt.

C — Forslag til afgørelse

39. På baggrund af det ovenfor anførte foreslår jeg Domstolen

— at frifinde sagsøgte

— at dømme Kommissionen til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69.